

WEÖRES SÁNDOR

Bálint Sándor emlékére

*A folyó végtelenbe vágat
nincs vége-hossza
átszel téres, tornyos hazákat
hogy sokszorozza*

POLNER ZOLTÁN

De profundis

Bálint Sándor emlékére

*Majd emlékeznek a népdalok,
a harangszóban vonuló búcsúk,
bádogkrisztusok a puztán és
ragyog majd a szemöldökfákra
fölvésett Ómagyar Mária-
siralom őshite: emberi jóság.*

*Hajszálai, mint selyem füvek
országnyi hazán szétterülnek.
Megszólítja a holtak szemén
heverő rézpénzt s a honfoglalás
kori köldökzsinórt kioldja.
Fehérlófia ő vagy hetedik gyerek?*

*Lovasok zúgnak el az éjben,
ezer éve hallom már őket.
Száguldó, habos paripákat
egy mozdulattal meghököltet,
és virágokra Napot rajzol,
hogy Európára nyarat parancsoljon.*

*Tanyák, ti földből vert, fölzengő
sámándobok, elzordult téli
fákat uszíthatnak-e arra,
ki István király követe s az
emlékező arcokat újhold
tündöklő ékszerével fölruházza?!*

*Hiába hívják titkok már,
hatalmas harmatokon lépdél
és lábnyoma a mindenségben
lassan elenyészik. Látom, amint
íthagyja a Tiszát, a várost.
Egy csillag vándorol a dűlön,
mintha isten ballagna a Tejúton.*

Rózsafüzér-ájtatosság Bálint Sándorért

IN NOMINE HOMINI

Az utolsó találkozás. Legyen ez a kezdet. Megérkezett a szürke furgon a napsütésben tollászkodó templomtérre. A szállítók szakszerűen kihúzták, megfogták és bevitték a koporsót a főoltár elé helyezett, fekete drapériával letakart állványra. Már fél órája tébláboltam a templomban, idézgettem-igézgettem gyermekkoromat, melynek ez volt meghatározó színtere. Búcsúkat, csöndes és nagymiséket, elsőáldozást és Jeremiás siralmait, keresztuti ájtatosságot, májusi és októberi litániákat, december hajnali oratókat, „koporsós” és koporsótlan gyászmiséket, esküvőket és keresztelőket, tűzszentelést, házszentelést. Muszáj volt emlékeznem. Hamvas plébánossal az irodában váltottam néhány szót (nemrég ő is kiköltözött a temetőbe), hogy mi is legyen a templomnak adott kéziratokkal — majd odasétáltam a koporsóhoz, mert fölnyitották. (Doktor Becker Vendel kanonok jutott eszembe, akinek haláláig ministráltam a főoltárnál mindennap nyolc óraker, óvodába menet. Őt láttam életemben először ravatalon a Fogalalmi templomban. Alig ismertem rá, mert nem volt rajta ezüstkeretes szemüvege. Hat-hét éves lehettem, és ügyet sem vetettek rám a zsúfolt gyülekezetben, mert mindenki a lila reverendába öltöztetett néhai Becker Vendelt leste megilletődötten, szeppent részvétellel, a tisztelen megöregedett kanonok aszottá töppedt arcát, és áhitattal figyelték Hamvas püspököt — azóta ő is halott rég —, aki a gyászszertartást celebrálta. Bennem szégyellten is ott feszült az igazságtalanságérzet, hogy: ha valakinek, hát nekem közöm volt ehhez az emberhez, rendületlenül és rendíthetetlenül *szolgáltam* neki, cipelve a térdemig érően hatalmas és nehéz misekönyvet, válaszolván latinul föltett kérdéseire latinul, a szavak értelmét, jelentését a bemagolás miatt csupán sejtve, de nem tudva, csöngetve, amikor csöngetni kellett, bort és vizet öntve az átváltozás misztériumához az aranykehelybe, tartva az áldoztató tál-cát a maréknyi hívők — kivétel nélkül templomlakó vénasszony — szőrpelyhes, reszketeg álla alá. Szerettem volna nagyon, hogy tudja meg a gyászoló,